

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang

King of Sloth (KINGS OF SIN #4)

Copyright © 2024 by Ana Huang

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRALJ DOKOLICE

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Svakoj ženi kojoj je ikada rečeno da se „više smeši”.
Zajebi s tim. Radi šta ti hoćeš.

Plejlista

Midnight Rain – Taylor Swift

Sex, Drugs, Etc. – Beach Weather

Top of the World – Pussycat Dolls

The Lazy Song – Bruno Mars

Flawless – Beyonce

Most Girls – P!nk

Talking Body – Tove Lo

Rude Boy – Rihanna

I Wanna Be Yours – Arctic Monkeys

Te Amo – Rihanna

1.

Sloun

UPAD U GRČKU VILU KOJA KOŠTA DESET HILJADA DOLARA NA noć nije mi bio u planu tog dana, ali planovi se menjaju, a ljudi prilagođavaju. Posebno kad imaju klijente koji im svesno zagorčavaju život.

Ogulila sam kolena dok sam se pela preko betonske ivice terase i preskakala ogradu. Ako u ovom pokušaju upropastim novu haljinu Stele Alonso, ubiću ga, vratiti u život da pospremi nered, pa ću ga ponovo ubiti.

Na njegovu sreću, sletela sam bez nezgoda i uskočila nazad u šti-kle koje sam pre toga prebacila preko ograde. Snažno bubnjanje srca pratilo me je do kliznih staklenih vrata, gde sam na čitač prislonila glavnu ključ-karticu, „pozajmljenu” od jedne sobarice.

Mogla sam da uđem i na glavna vrata, ali bila su previše izložena pogledima.

Terasa sa zadnje strane bila je jedina opcija.

Čitač je zazujao i na jedan zastrašujući trenutak pomislila sam da se neće otvoriti. Zatim je zasvetleo zeleno i dopustila sam sebi da odahnem na trenutak, pre nego što sam ponovo stisnula zube.

Upasti unutra bilo je lako. Izvesti *nje*ga iz zemlje pre zalaska sunca – to je bila druga priča.

Napravila sam kratak krug do kuhinje, pa prošla kroz dnevnu sobu do glavne spavaće. Uхватила sam se za glavu kad sam videla prazne pivske flaše razbacane po kuhinjskom pultu i jedva sam se

uzdržala da ih ne pobacam u kantu za reciklažu, dezinfikujem mermer i pospricam prostor osveživačem vazduha.

Usredsredi se. I profesionalna i lična reputacija bile su mi ugrožene.

Vila je bila prijatno hladna i tiha, uprkos popodnevnom suncu čiji su se zraci razlivali kroz prozore, a spavaća soba bila je još hladnija i tiša.

Možda me je baš zato kad sam prišla krevetu i bez mnogo ustezanja izlila ogromnu činiju ledene vode po usnulom telu, brzina nje-gove reakcije naterala da se trgnem, što je za mene retkost.

Snažna ruka zgrabila me je za zglob. Prazna činija zveknula je o pod kad me je povukao nadole, prevrnuo i prikovao za krevet pre nego što mi je uzdah do kraja prešao preko usana.

Havijer Kastiljo je zurio u mene. Namrgođeni izraz ružio je njegovo lepo lice.

Jedini sin najbogatijeg čoveka u Kolumbiji i moj najnekooperativniji klijent inače je bio oličenje ležernosti, ali nije bilo ničega ležernog u načinu na koji mi je podlakticom pritiskao vrat niti u tih osamdesetak kilograma čiste mišićne mase kojom me je prikovao za postelju.

Polako je prestao da se mršti kad je bes ustupio mesto prepoznavanju i blagom užasu. „Sloun?”

„*Tako se zovem.*” Podigla sam glavu, trudeći se da ne mislim o tome koliko je topao u poređenju s mokrim dušekom na kojem sam ležala. „A sad bi bilo lepo da me odmah pustiš. Upravo uništavam haljinu od sedam stotina dolara.”

„*Mierda.*”¹ Opsovao je i popustio stisak oko mog vrata, dovoljno da se pridignem. „Šta *kog ďavola* ti radiš ovde?”

„Svoj posao.” Odgurnula sam ga sa sebe i ustala. Je li to do mene ili je temperatura u sobi naglo pala za deset stepeni u odnosu na pre pet minuta? „Dvanaesti je. Znaš gde treba da budeš, a to nije ovde.” Prekorno sam ga pogledala, izazivajući ga da mi protivreči.

¹ Na španskom: „*Sranje.*” (Prim. prev.)

„Mislio sam da si provalnik. Mogao sam da te povredim.” Sad kad smo utvrdili da ne nameravam da ga opljačkam ili kidnapujem, mrštenje je zamenio poznati osmeh. Havijer se ponovo spustio na krevet. Bio je oličenje čiste bezbrižnosti. „Tehnički, ti i *jesi* provalnik. Ali vrlo lep provalnik. Ako si htela da mi se pridružiš u krevetu, mogla si to lepo da kažeš. Nije bilo potrebe da se toliko mučiš.” Upitno je pogledao ka činiji na podu. „Kako si uopšte ušla?”

„Ukrala sam glavni ključ. I ne pokušavaj da mi skreneš pažnju.” Posle tri godine rada s Havijerom, znala sam sve njegove trikove. „Jedan popodne je. Privatni avion nas čeka na aerodromu. Ako krenemo u narednih pola sata, stižemo u London na vreme da se pripremimo za večerašnji gala događaj.”

„Savršen plan.” Havijer je protegao ruke i zevnuo. „Samo, postoji jedan mali problem – ja ne idem.”

Zarila sam nokte u dlanove dok sam pokušavala da zadržim prisebnost. *Diši. Seti se: ubistvo klijenta nije profesionalno.*

„*Ustaćeš iz tog kreveta*”, rekla sam tonom hladnim poput kapi koje su mu još blistale po koži. „Ukrcaćeš se u avion, prisustvovaćeš događaju sa osmehom i ostaćeš do kraja kako dolikuje predstavniku porodice Kastiljo jer ako to ne uradiš, lično ću se postarati da više nikada nemaš ni sekundu mira. Upašću na svaku žurku na kojoj se pojaviš, upozoravaću svaku ženu koja je dovoljno glupa da ti pride i staviću na crnu listu svakog tvog prijatelja koji ti pomaže da budeš najgora verzija sebe. Pretvoriću ti život u pakao, zato *nemoj* me pretvoriti u neprijatelja.”

Havijer je ponovo zevnuo.

Naš odnos je takav otkako me je njegov otac, tri godine ranije, angažovao pre nego što se Havijer iz Los Anđelesa preselio u Nju-jork – ali više nisam nameravala da mu popuštam.

„*Dakle, ti si moja nova publicistkinja.*” Havijer se zavalio u stolicu i podigao noge na moj sto. *Beli zubi zasijali su naspram preplanule kože, a pogled mu se zacaklio od prepoznatljive drskosti koja mi je dizala pritisak.*

Prošlo je tek deset sekundi otkako sam upoznala najisplativijeg klijenta, a već sam ga mrzela.

„Spusti noge s mog stola i sedi kao odrasla osoba.” Nije me bilo briga što mi Alberto Kastiljo plaća tri puta veći honorar od uobičajenog da mu pripazim na sina. Niko ne sme da pokazuje nepoštovanje prema meni u mojoj kancelariji. „U suprotnom, možeš da izađeš i objasniš svom ocu zašto si dobio otkaz prvog dana. Sumnjam da bi to prijatno uticalo na tvoje finansije.”

„Ah, ti si jedna od tih”, poslušao me je, ali mu se na spominjanje oca osmeh ukočio. „Uštogljena čuvarka pravila. Sad mi je jasno. Trebalo je tako da se predstaviš, a ne imenom.”

Toliko sam stisnula omiljenu olovku da mi je pukla u ruci.

Nisam bila sujeverna, ali čak sam i ja znala da to nije dobar znak za budućnost našeg odnosa.

Bila sam u pravu.

Progledala sam mu kroz prste u nekim stvarima jer su mi Kastiljovi najvažniji klijenti, ali posao mi nije bio da ljubim dupe nasledniku već da sačuvam ugled njegove porodice.

Havijer je odrastao čovek. Bilo je krajnje vreme da počne tako i da se ponaša.

„Ozbiljna pretnja”, promrmrljao je. „Svaku žurku i svaku ženu? Sigurno ti se baš sviđam.”

Izvukao se iz kreveta lenjom gracioznošću pantera koji se proteže nakon dremke. Siva trenerka spustila mu se nisko na kukove, otkrivajući zlatnosmeđi ten i savršeno isklesane mišiće u obliku slova V, koji nikako nisu bili u skladu s njegovim načinom života.

Da je bilo ko drugi bio u pitanju, verovatno bih se divila sirovoj muškoj lepoti pred sobom, ali to je bio Havijer Kastiljo. Onoga dana kad budem u stanju da se kod njega divim bilo čemu osim njegovoj upornosti da ništa ne shvati ozbiljno, biću fizički u stanju da zaplačem.

„Ne brini, Luna”, rekao je kad je uhvatio moj prekoran pogled, koji je dočekao s blagim osmehom. „Neću ostalim tvojim klijentima odati da mene najviše voliš.”

Ponekad me je zvao pravim imenom, ponekad Luna. To mi nije bio ni nadimak, ni srednje ime, ni bilo šta slično, ali nikada mi nije rekao zašto – a ja sam odavno odustala od pokušaja da ga nateram da prestane ili da mi objasni.

„Budi ozbiljan bar jednom”, rekla sam. „Ovaj događaj je u čast tvog oca.”

„Još jedan razlog da ne idem. Nije da će on lično preuzeti nagradu.” Havijer nije prestajao da se osmehuje, ali u pogledu mu je zaiskrilo nešto mračno. „Umire, sećaš se?”

Te reči su pukle među nas kao grom i usisale sav kiseonik iz sobe. Zurili smo jedno u drugo, a njegovo hladnokrvno držanje bilo je zid o koji je udarala moja frustracija.

Odnosi između oca i sina u porodici Kastiljo bili su ozloglašeno trnoviti, ali Alberto Kastiljo me nije angažovao da rešavam porodične probleme već da kontrolišem njihov ugled. Sve dok ono što se dešava iza zatvorenih vrata ne procuri u javnost.

„Ljudi već misle da si beskorisni razmaženko koji samo krcka nasledstvo jer si pobegao od odgovornosti kad je tvom ocu postavljena dijagnoza.” Nisam pazila na reči. „Ako propustiš događaj na kojem mu dodeljuju nagradu za filantropa godine, mediji će te rastrgnuti.”

„To već rade, a *nagrada*?” Havijer je podigao obrve. „Čovek svake godine napiše ček na nekoliko miliona, i ne samo da dobije poresku olakšicu nego i obožavanje kao nekakav sveti filantrop. I ti i ja znamo da ta nagrada ništa ne znači. Ko god ima dovoljno duboke džepove može da je dobije. A osim toga...” Naslonio se na zid i prekrstio ruke. „Mikonos je mnogo zabavniji od još jednog užtogljenog bala. Trebalo bi da ostaneš. Morski vazduh bi ti prijao.”

Prokletstvo. Znala sam taj ton. Bio je to njegov „slobodno mi prisloni i pištolj na čelo, neću popustiti samo da bih te živcirao” ton. Ni sama ne znam koliko sam ga puta čula.

Brzo sam se preračunala.

Nisam stigla ovde gde sam danas tako što sam vodila unapred izgubljene bitke. Morala sam da budem u Londonu večeras i propuštanje tog sastanka nije bilo opcija. Vreme za poletanje nam je ubrzano isticalo, a ako Havijer ostane u Grčkoj, posao me je obavezivao da останem s njim.

Pošto nisam imala vremena da ga preklinjem, ucenjujem ili ubeđujem kao inače, ostala mi je još samo jedna opcija.

Pogodba.

Prekrstila sam ruke i zauzela isti stav kao on. „Hajde, da čujem.”
Još više je podigao obrve.

„Da čujem uslov,” rekla sam. „Jednu stvar koju želiš za to što ćeš prisustvovati dodeli nagrada. Seks, droga i bilo kakve nezakonite aktivnosti su van svake rasprave. O svemu ostalom možemo da pregovaramo.”

Pogledao me je ispod oka. Nije očekivao da tako lako pristanem, i da nisam morala da budem u Londonu do osam uveče, ne bih. Ali nisam smela da propustim sastanak, pa sam pristala i na pakt sa đavolom.

„Dobro.” Havijeru je osmeh urezao rupice u obrazima iako mu se u pogledu zadržala doza sumnje. „Kad si već tako direktna, biću i ja. Želim odmor.”

„Već si na odmoru.”

„Ne moj odmor. Tvoj.” Odgurnuo se od zida i lenjim, ali odlučnim koracima prešao sobu i zaustavio se na svega nekoliko centimetara od mene. „Prisustvovaću balu ako mi obećaš da ćeš posle toga sa mnom na odmor. Tri nedelje u Španiji. Bez posla, samo uživanje.”

Zahtev je bio toliko nerazuman da sam se zabezegnula kao da me je neko tresnuo po glavi. „Želiš da uzmem tri nedelje odsustva?”

„Da.”

„Ti si lud.”

Za šest godina, otkako sam osnovala *Kensington PR*, svoju nezavisnu PR agenciju, uzela sam ukupno dva dana odmora. Prvi zbog bakine sahrane. Drugi kad sam završila u bolnici sa upalom pluća (jurnjava za paparacima usred zime ume da ostavi posledice). Čak i tada sam odgovarala na mejlove s telefona.

Ja sam bila posao. Posao je bio moj život. Na samu pomisao da ga ostavim makar i na minut, dobijala sam grčeve u stomaku.

„To je ponuda.” Havijer je slegnuo ramenima. „Prihvati ili nemoj.”

„Zaboravi. Od toga nema ništa.”

„Kako želiš”, ponovo se okrenuo ka krevetu. „U tom slučaju, vraćam se na spavanje. Slobodno ostani ili se vrati kući. Svejedno mi je.”

Stisnula sam zube.

Gad. *Znao* je da ga neću ostaviti ovde da pravi haos bez nadzora. Kakve sam sreće, organizovao bi javnu orgiju na plaži večeras samo da bi mediji poludeli i da bi svima pokazao kako nije bio na događaju na kojem je trebalo da bude.

Pogledala sam na sat na zidu. Imali smo još petnaest minuta ako smo želeli da na vreme stignemo na dodelu.

Da nije bilo mog sastanka u Londonu u osam uveče, možda bih i blefirala, ali...

Dođavola.

„Mogu dva dana”, rekla sam popuštajući. Jedan vikend me neće ubiti, zar ne?

„Dve nedelje.”

„Jednu.”

„Dogovoreno.” Njegove rupice su me ponovo zaslepele i tada sam shvatila da me je prevario. Namerno je krenuo od većeg broja da bi me naterao da prihvatim ono što je zapravo i hteo.

Nažalost, shvatila sam to tek kad je bilo kasno da povučem reč, i kad je pružio ruku, nisam imala izbora osim da je prihvatim i time zapečatim dogovor koji sam sama predložila.

To je bilo najgore kod Havijera. Bio je pametan, ali mozak je koristio za najbeskorisnije moguće stvari.

„Ne gledaj me kao da sam ti ubio zlatnu ribicu”, promrmeljao je. „Vodim te na odmor. Biće zabavno. Veruj mi.”

Njegov osmeh se samo proširio pod mojim ledenim pogledom.

Nedelju dana u Španiji s jednim od meni najmanje dragih ljudi na planeti. Šta bi moglo da pođe po zlu?